

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

หากจะกล่าวถึงประเทศเพื่อนบ้านที่คนไทยรู้สึกสนิทสนมคุ้นเคยจนเสมือนเป็นญาติมิตรสนิทใจ จนมีความรู้สึกต่อกันแบบบ้านพี่เมืองน้องกับไทยนั้น เชื่อแน่ว่าคนไทยส่วนใหญ่ย่อมนึกถึงสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศแรก เพราะในบรรดาประเทศเพื่อนบ้านของไทยแล้ว ไม่มีประเทศเพื่อนบ้านใดที่จะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันในด้านเชื้อชาติ ภาษา ศาสนา สังคมและวัฒนธรรม กับไทยมากเท่ากับประเทศลาว (บงกช หงส์คำดี, 2540) เสมือนดังคำอุปมาอุปมัยของลาวที่ว่า “กินน้ำร่วมท่า กินปลาร่วมห้วย กินกล้วยร่วมหวี กินปลีร่วมกาบ อานน้ำร่วมวัง” และในตำนานยังกล่าวถึงความป็นมาของคนไทยและคนลาว ถึงความเป็นพี่น้องกันและมีสายสัมพันธ์กันมาช้านาน ดังมีใจความว่า

“ศักดิ์สิทธิ์สายน้ำโขงทรงศักดิ์ศรี	ดอกจำปีจำปาผกาสวรรค์
จำตำนานล้านช้างแต่ปางบรรพ์	สายสัมพันธ์ไทย-ลาวชาวประชา
แม่โขงคือแม่ของคนสองฝั่ง	รวมความหวังความมุ่งมาดปรารถนา
เย็นสบาย ไทย-ลาว ทุกคราวครา	สร้อยจำปาคล้องใจไทยลาวเทอญ”

ความสัมพันธ์ในลักษณะพิเศษอย่างนี้ จึงทำให้ทั้งสองประเทศมีการเจริญสัมพันธ์ความร่วมมือในด้านต่างๆ ร่วมกันมาโดยตลอดทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นการ โดยเริ่มก่อตัวแน่ชัดและเริ่มมีบทบาทขึ้นในช่วงตั้งแต่ ภายหลังจากที่ประเทศลาวได้ล้มเลิกระบบการปกครองเดิมแล้วมี การเปลี่ยนแปลงระบอบการเมืองการปกครองมาจัดตั้งเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เมื่อ วันที่ 2 ธันวาคม 2518 ประกอบกับประเทศไทยก็ได้เริ่มมีนโยบายที่ต้องการจะผูกมิตรที่ดีกับประเทศเพื่อนบ้านแบบการอยู่ร่วมกันอย่างเสมอภาค สมานฉันท์และสันติวิธี โดยที่รัฐบาลไทย ภายใต้รัฐบาลชุดพลเอกชยาชาติ ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรีได้กำหนดยุทธศาสตร์นโยบายที่เรียกว่า การเปลี่ยนสนามรบ ให้เป็นสนามการค้า ส่วนประเทศลาวเองก็ต้องการที่จะพัฒนาประเทศ

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจห้าปี ให้เป็นไปตามระบบเศรษฐกิจแบบการตลาด(Market Economy) หรือระบบการค้าเสรีที่วางเป้าหมายเพื่อส่งเสริมการผลิตอาหารให้เพียงพอสำหรับการบริโภคภายในประเทศ และเพิ่มจำนวนชนิดของผลผลิตสินค้าส่งออกทางเกษตร ป่าไม้ เหมืองแร่ และพลังงาน ผ่อนปรนการค้าชายแดนกับประเทศเพื่อนบ้าน ปรับปรุงเส้นทางการคมนาคมเพื่อสนับสนุนการส่งออกและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ภายใต้นโยบายกลไกเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Mechanism) หรือนโยบายจินตนาการใหม่ ตลอดจนยังมีการประกาศให้แม่น้ำโขงเป็นแม่น้ำแห่งสันติภาพและใช้ประโยชน์ร่วมกัน นับตั้งแต่นั้นมา (มณฑล คงแถวทอง, 2539: 35)

ต่อมาความสัมพันธ์ไทย-ลาว ได้พัฒนาถ่ายทอดแปลเปลี่ยนไปในรูปแบบของกรอบความร่วมมือระหว่างกันด้านต่างๆ เพิ่มขึ้นอีกเป็นอย่างมาก เมื่อทั้งสองประเทศได้ออกแถลงการณ์ และลงนามในข้อตกลงร่วมกันเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ 2535 ที่เป็นผลมาจากการพบปะปรึกษาหารือของผู้นำระดับสูงของทั้งสองประเทศ เมื่อครั้งท่านคำไต สีพันดอน และคณะมาเยือนไทยอย่างเป็นทางการ ผู้ลงนามฝ่ายไทยคือนายอานันท์ ปันยารชุน (นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น) ที่มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

-ประการแรก ฝ่ายไทยจะดำเนินนโยบายเป็นมิตรกับประเทศเพื่อนบ้าน อย่างประเทศลาว และให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการ ตลอดจนสร้างความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจ

-ประการที่สอง ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบในการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องปรึกษาหารือกันในเรื่องการจัดระเบียบแต่งตั้งคณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือในด้านต่างๆ ขึ้นมาตามความสมควร

-ประการที่สาม ทั้งสองฝ่ายได้ทำความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางด้านความมั่นคงตามแนวชายแดนร่วมกันอย่างสันติวิธี เป็นต้น (มณฑล คงแถวทอง ,2539 : 49)

โดยเฉพาะในด้านวิชาการ ที่ถึงขั้นออกประกาศของคณะรัฐมนตรี เพื่อขอให้ข้าราชการและประชาชนชาวไทยแสดงไมตรีจิตให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศลาวอย่างเต็มที่ โดยความช่วยเหลือทางด้านวิชาการในระยะเริ่มแรกประเทศไทยได้จัดส่งคณะผู้แทนของไทยไปให้คำแนะนำองค์ความรู้เกี่ยวกับทางด้านการเกษตร การฝึกอบรมบุคลากรและรวมไปถึงการให้ความร่วมมือรับเอานักศึกษาชาวลาวเข้ามาศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาชั้นสูงของไทย เป็นต้น (กองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 4 , กระทรวงการต่างประเทศ , 9 เมษายน พ.ศ. 2542) ต่อมาประเทศไทยได้ให้การช่วยเหลืออย่างจริงจัง ทั้งในเรื่องของการให้เงินกู้เงินเปล่าในโครงการพัฒนาสร้างอาคารเรียน และจัดซื้อครุภัณฑ์ทางการศึกษา เงินทุนฝึกอบรมวิชาชีพต่างๆ กับนักศึกษาและบุคลากรทั้งใน

ระยะสั้นและระยะยาว การส่งคนอาจารย์เข้าไปพัฒนาหลักสูตรวิชาการในโรงเรียนและขยายโอกาส มอบทุนการศึกษาแก่นักศึกษาชาวลาวในทุกกระดับที่เข้ามาศึกษาต่อในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535)

และยิ่งโดยเฉพาะในปัจจุบันด้วยแล้ว(ช่วงปี พ.ศ. 2544-2549) ความร่วมมือทางด้าน วิชาการระหว่างไทย-ลาว ได้มีบทบาทและมีทิศทางที่จะพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอย่าง ต่อเนื่องและราบรื่น เพราะเนื่องจากการส่งเสริมเกื้อกูลกันในหลายๆ ปัจจัยระหว่างกัน อาทิเช่น ความใกล้ชิดทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์เชื้อชาติ สังคมความเป็นอยู่ที่อยู่ผูกพันกัน วัฒนธรรม ประเพณีความเชื่อที่คล้ายคลึงกัน และตลอดจน ยังมีการสร้างความไว้วางใจเชื่อใจระหว่างกันอยู่ ตลอดเวลาเช่น มีการแลกเปลี่ยนการเยี่ยมเยือนระหว่างกันของผู้นำประเทศในระดับสูงอย่าง สม่ำเสมอ การสร้างความร่วมมือในด้านการคมนาคมที่มีความสะดวกสบายต่อการเดินทาง และง่ายต่อการสร้างสัมพันธภาพระหว่างกันหลายๆ ด้านเพิ่มมากขึ้น อาทิ การสร้างสะพาน มิตรภาพไทย-ลาว ทั้ง 2 แห่ง ระหว่างเมืองหนองคายสู่เมืองเวียงจันทน์และแห่งที่สองอยู่ในจังหวัด มุกดาหารของไทยสู่เมืองสะหวันนะเขต ของลาว และยังมีโครงการที่จะสร้างสะพานมิตรภาพ โครงการก่อสร้างยุทธศาสตร์ถนนสายเศรษฐกิจระหว่างกัน ในหลายแห่งต่อไปอีกด้วย เป็นต้น

ความเกื้อกูลต่างๆ เหล่านี้จึงเป็นเหมือนแรงผลักดันหรือสนับสนุนส่งเสริมในสัมพันธภาพ ระหว่างกันในทุกยุคทุกสมัยด้วยดีเสมอมา ดัง ผลการศึกษาของสถาบันเอเชียศึกษาจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ได้จัดสัมมนาวิชาการเรื่องผลงานวิจัย “ความสัมพันธ์ไทย-ลาว ในสายตาของคนลาว” ซึ่งเป็นการศึกษาจำนวนและระดับความรู้สึก (perception study) ของคนลาวที่มีต่อประเทศไทยโดย เขียน วีระวิทย์ อติสร แสมเข็ม และทานตะวัน มโนรมย์ ซึ่งแบ่งกลุ่มสำรวจความคิดเห็นของชาว ลาว รวมทั้งสิ้น 216 คน พบว่า คนลาวร้อยละ 61 เห็นว่าประเทศไทยแสดงความเป็นมิตรที่ดีต่อลาว มากที่สุด คือการให้ความช่วยเหลือในด้านวิชาการ และเมื่อถามในภาพรวมแล้วคิดว่าประเทศไทย เป็นมิตรหรือศัตรูของลาว ประชากรชาวลาวก็เห็นพ้องต้องกันว่า ประเทศไทยยังมีความเป็นมิตร มากกว่าศัตรู (หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ วันที่ 4-7 มิถุนายน, 2549)

ดัง คำกล่าวของนายเหิม พมมะจันทร์ เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน ลาว (สปป.ลาว) ประจำประเทศไทย กล่าวตอนหนึ่งในการอภิปรายเรื่อง “ความสัมพันธ์ไทย-ลาว” ที่ศูนย์ศึกษาเอเชียอาคเนย์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ว่าได้ทำหน้าที่ทูตเชื่อม ความสัมพันธ์ระหว่างลาวกับไทยมาป็นี่เป็นปีที่ 8 และปีนี้ก็ครบรอบ 55 ปีของความสัมพันธ์ ทางการทูตระหว่างไทย-ลาว หากกล่าวถึงความสัมพันธ์ของสองประเทศมีแนวโน้มที่ดีขึ้นเรื่อยๆ และต่อเนื่อง เพราะทั้งสองประเทศมีชายแดนที่ยาวเหยียดร่วมกัน และมีประวัติศาสตร์ร่วมกันมาที่ ยาวนาน ตลอดจนยังมีภาษา วัฒนธรรมและประเพณีคล้ายคลึงกัน จึงเห็นว่าลาวเป็นประเทศที่มีทั้ง

เนื้อที่ แรงงาน และทรัพยากรธรรมชาติมากมาย ส่วนไทยเป็นประเทศที่มีเงินทุน เทคโนโลยีและ นักวิชาการ จึงควรร่วมมือและส่งเสริมกันทางการศึกษาภายใต้กรอบความร่วมมือในด้านวิชาการให้ มากยิ่งขึ้น เพื่อทั้งสองประเทศจะได้เจริญก้าวหน้า และเป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยให้ทั้งสองฝ่ายมี สัมพันธภาพกันยาวนานขึ้น และนายเหี่ยม ยังได้กล่าวอีกว่า ปัจจุบันมีนักศึกษาจากประเทศลาวมี ความสนใจเลือกที่จะเดินทางเข้ามาศึกษาในประเทศไทยเพิ่มสูงขึ้น ทั้งที่ได้รับทุนการศึกษาเข้ามา ศึกษาและ การใช้ทุนส่วนตัวเข้ามาศึกษา ในระดับปริญญาตรี โท เอก ทั้งนี้เป็นเพราะ นักศึกษาหรือ ประชาชนชาวลาวยังทัศนคติและมีการรับรู้ที่ดีต่อประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น เป็นต้น (หนังสือพิมพ์มติ ชน วันที่ 30 กรกฎาคม 2547)

ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวนี้นี้ ประเทศไทยภายใต้การนำของ พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและรัฐบาล สปป.ลาว ภายใต้การนำของพณฯ บุนยัง วอละจิต นายกรัฐมนตรี โดยพบว่า ได้มีปรากฏการณ์ของความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในด้านวิชาการ ที่มีการขยายตัวเพิ่ม มากขึ้น อาทิ นักศึกษาชาวลาวยังมีความต้องการที่จะเลือกเรียนในสาขาต่างๆ ที่แปลกใหม่หรือมี ความหลากหลายของสาขาวิชาเรียนเพิ่มมากขึ้น เช่น สาขาการบริหารการศึกษา สาขาสาธารณสุข สาขาอุตสาหกรรม สาขาแรงงาน สาขาบริหารธุรกิจ สาขาการท่องเที่ยว สาขาเทคโนโลยี และตลอดจน ในระยะเวลาดังกล่าวนี้นี้ โครงการความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในด้านวิชาการต่างๆ ยังมีผลที่เพิ่ม จำนวนสูงขึ้นด้วย เช่น การเพิ่มทุนหรือมีแหล่งทุนให้กับนักศึกษาชาวลาวยังแพร่หลายมากขึ้น การ เพิ่มขึ้นของทุนการฝึกอบรม/ดูงานในสาขาต่างๆ และการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักศึกษาชาวลาวยังเข้า มาศึกษาในประเทศไทย เป็นต้น ดัง จะสามารถยกตัวอย่างข้อมูลตารางมาประกอบการบรรยายไว้ พอสังเขป ต่อไปนี้

ตารางที่ 1.1 ความร่วมมือทางด้านการศึกษาระหว่างไทย-ลาว

ลำดับ	ชื่อโครงการความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในด้านวิชาการ	ว/ด/ป
1.	ความร่วมมือทางวิชาการไทย-ลาว ที่กรุงเวียงจันทน์ ครั้งที่ 7	2-3 ก.พ 2544
2.	ความร่วมมือทางวิชาการไทย-ลาว ที่กรุงเวียงจันทน์ ครั้งที่ 8	29-30 พ.ค 2545
3.	ความร่วมมือทางวิชาการไทย-ลาว ที่กรุงเวียงจันทน์ ครั้งที่ 9	18-20 ก.ค 2546
4.	ความร่วมมือทางวิชาการไทย-ลาว ที่กรุงเวียงจันทน์ ครั้งที่ 10	27-29 ส.ค 2547
5.	ความร่วมมือทางวิชาการไทย-ลาว ที่กรุงเวียงจันทน์ ครั้งที่ 11	23-24 ก.พ 2548
6.	ความร่วมมือทางวิชาการไทย-ลาว ที่กรุงเวียงจันทน์ ครั้งที่ 12	12-14 ต.ค 2549

(สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศรายงานประจำปี 2544-2549, 2550)

ตารางที่ 1.2 จำนวนสถิตินักศึกษาชาวลาวที่เดินทางเข้ามาศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา
ของประเทศไทย

ปี พ.ศ.	จำนวน คน
2531	40
2532	54
2533	60
2534	60
2535	33
2536	38
2537	76
2538	92
2539	112
2540	89
2541	95
2542	167
2543	224
2544	290
2545	326
2546	347
2547	433
2548	454
2549	467
รวม	3,457

(แหล่งที่มา สำนักฝ่ายการศึกษาสถานทูตลาวประจำประเทศไทย, 2550)

จากตารางที่ 1-2 และความสำคัญต่างๆ ที่กล่าวมาในข้างต้นนั้น แสดงให้เห็นถึงที่มาและความสำคัญของเนื้อหาการศึกษา ของผลความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในด้านวิชาการ ที่มีบทบาทความโดดเด่นขยายตัวเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดหรือเกิดผลเป็นรูปธรรม ซึ่งเหมาะสมแก่การศึกษา ค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้ได้เป็นอย่างดีและทั้งนี้ผลของระยะเวลาดังกล่าวนี้ ยังสามารถที่จะกำหนดกรอบแห่งการศึกษาให้แคบลงและสามารถที่จะมองภาพของการศึกษาได้ชัดเจนมากขึ้น ดังนั้นเพื่อให้สะดวกแก่ศึกษาวิจัยและเกิดความเหมาะสมของการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงได้เลือกเอาพื้นที่บางส่วนที่มีความสำคัญและมีลักษณะของความพิเศษในพื้นที่นั้นๆ ของมหาวิทยาลัยทางภาคอีสานมาเป็นพื้นที่กรณีศึกษา ซึ่งจากข้อมูลเบื้องต้นและการศึกษาจากสภาพความเป็นจริงในหลายๆ ปัจจัยแล้ว พบว่า พื้นที่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย(ภาคอีสาน) ได้มีสถาบันอุดมศึกษาตั้งอยู่จำนวนมากและในแต่ละสถาบันต่างก็มีลักษณะที่พิเศษและมีความสำคัญแตกต่างกันไป โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยที่จะอธิบายให้ถึงที่มาและความสำคัญ ความจำเป็นซึ่งมีสถาบัน 4 แห่ง ดังนี้คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีและมหาวิทยาลัยนครพนม

ทั้งนี้เพราะพื้นที่ทาง ภาคอีสานของประเทศไทยเป็นดินแดนที่มีภูมิประเทศเชื่อมต่อและใกล้ชิดกับกับประเทศลาวมากที่สุด และยังมีสภาพสังคมวัฒนธรรมที่มีลักษณะพิเศษในหลายๆ ด้าน อาทิเช่น การมีประวัติศาสตร์เชื้อชาติที่ผูกพันกันมาอย่างยาวนาน การมีภาษาการพูดที่สามารถจะสื่อสารกันเข้าใจง่าย การมีวิถีชีวิตของความเป็นอยู่ที่มีความใกล้เคียงและคล้ายคลึงกัน การมีการคมนาคมที่สะดวกสบายและง่ายต่อการเดินทางสัญจรไป-มา ระหว่างกัน การมีวัฒนธรรม ประเพณีความเชื่อและการรับรู้ที่เหมือนกัน เป็นต้น

ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้จึงอาจมีผลทำให้การศึกษาในครั้งนี้ มีผลการศึกษาที่มีความสมบูรณ์ มีความชัดเจนและมีความใกล้เคียงกับข้อเท็จจริงหรือความเป็นจริงได้มากที่สุดก็ได้ ดังผู้ศึกษาจะสามารถยกตัวอย่างของผลข้อมูลจำนวนสถิตินักศึกษาชาวลาวเดินทางเข้ามาศึกษาในพื้นที่มหาวิทยาลัยภาคอีสานของไทย ซึ่งในข้อมูลเบื้องต้นนี้พบว่า นักศึกษาชาวลาว ณ ปัจจุบันเดินทางเข้ามาศึกษาในพื้นที่นี้เป็นจำนวนมากที่สุด ไว้ดังนี้

ตารางที่ 1.3 จำนวนสถิณักศึกษาลาวที่เข้ามาศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ปี พ.ศ.	จำนวน คน
2544	129
2545	154
2546	167
2547	219
2548	240
2549	243
รวม	1,152

(สำนักฝ่ายการศึกษาสถานทูตลาวประจำประเทศไทย, 2550)

และที่สำคัญสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 4 แห่ง ที่ยกมาเป็นพื้นที่การศึกษานี้ ยังได้มีความสำคัญและมีคุณสมบัติพิเศษที่เหมาะสมแก่การนำมาเป็นพื้นที่กรณีศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะสถาบันหรือมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะมีที่มาและลักษณะของความสำคัญที่แตกต่างกัน โดยจะอธิบาย ได้ดังต่อไปนี้

1.มหาวิทยาลัยขอนแก่น (KhonKaen University) ถือได้ว่าเป็นสถาบันอุดมศึกษาสถานแห่งแรกของภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือภาคอีสานและมีความเก่าแก่มิชื่อเสียงเป็นอันดับหนึ่งในภูมิภาค โดยก่อสร้างขึ้นในปีพ.ศ 2507 ที่มีมติจัดตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูงด้านวิศวกรรมศาสตร์และเกษตรศาสตร์ขึ้นที่บ้านสีฐาน จังหวัดขอนแก่น และเสนอชื่อสถาบันนี้ว่า มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า KhonKaen Institute of Technology มีชื่อย่อ K.I.T. โดยมีสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นผู้รับผิดชอบ ต่อมาในปีพุทธศักราช 2508 คณะรัฐมนตรีมีมติให้เปลี่ยนชื่อ เป็นมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ให้ตราพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2509

ความสำคัญของมหาวิทยาลัยขอนแก่น คือได้สร้างความร่วมมือกับประเทศลาว อาทิเช่น การฝึกอบรม การให้ความช่วยเหลือ ด้านผู้เชี่ยวชาญเพื่อการวิจัย การเกษตร การสาธารณสุข และเป็นแหล่งฝึกอบรมระยะสั้น ระยะยาว สำหรับการศึกษาทั้งระดับปริญญาตรี โท เอก ของนักศึกษาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และรวมไปถึงมหาวิทยาลัยขอนแก่นยังได้ให้ทุนการศึกษากับนักศึกษาชาวลาวให้เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่นโดยตรง ดังนี้

1) ประเภทแรกคือ จะรับนักศึกษาลาวเข้ามาศึกษาต่อในหลักสูตร 2 ปี แบบต่อเนื่องที่ได้ทุนจากมหาวิทยาลัยขอนแก่นโดยตรงปีละ 6 คน

2) ประเภทที่สองคือ นักศึกษาจะเข้ามาศึกษาต่อในหลักสูตรปกติแบบ 4 ปี

และ ณ ปัจจุบันนี้ได้มีนักศึกษาชาวลาวเดินทางเข้ามาศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งสามารถแยกออกเป็นนักศึกษาในระดับต่างๆ ไว้ดังต่อไปนี้ คือ

- ระดับปริญญาตรี จำนวน 4 คน
- ระดับปริญญาโท จำนวน 66 คน
- ระดับปริญญาเอก จำนวน 5 คน

โดยรวมจำนวนทั้งสิ้น 75 คน และซึ่ง ณ ปัจจุบันนี้ได้มีนักศึกษาชาวลาวที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันแห่งนี้ มีจำนวนมากที่สุดในประเทศไทยและในแต่ละปีก็จะมีนักศึกษาชาวลาวเดินทางเข้ามาศึกษาต่ออย่างต่อเนื่องใน ทุกๆปี เป็นต้น (แหล่งที่มาระบบออนไลน์. <http://www.kku.ac.th>, 2549)

2.มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี (UbonRajathanee University) ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อปีพ.ศ 2530 โดยจัดตั้งเป็นวิทยาลัยอุบลราชธานีสังกัดมหาวิทยาลัยขอนแก่น ต่อมาความพยายามที่จะให้มีมหาวิทยาลัยเกิด ขึ้นในจังหวัดอุบลราชธานีของทุกฝ่ายรวมทั้งประชาชนในจังหวัด ความต้องการนี้ก็ได้ประสบผลสำเร็จในปี พุทธศักราช 2533 เมื่อรัฐบาลได้มีมติยกฐานะวิทยาลัยอุบลราชธานี เป็นมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เป็นลำดับที่ 19 สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย และตามพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีพ.ศ 2533 โดยได้ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษาอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2533 สภามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้แต่งตั้งให้ รองศาสตราจารย์ ดร.สมจิตต์ ยอดเศรณี ดำรงตำแหน่งอธิการบดีในขณะนั้นส่วนเรื่องการก่อสร้าง เริ่มต้นด้วยงบประมาณเพียง 16 ล้านบาท ในปี 2531 อาคารหลังแรก ที่ก่อสร้างคืออาคารเอนกประสงค์ จวบจนปัจจุบันนี้มีอาคารทั้งสิ้นประมาณ 38 อาคาร

ความสำคัญของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีได้ให้ทุนการศึกษาแก่นักศึกษาชาวลาวเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยโดยตรงดังนี้

1) จะรับนักศึกษาชาวลาวเข้ามาศึกษาต่อในหลักสูตร 2 ปี แบบต่อเนื่องที่ได้ทุนจากมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีโดยตรงปีละ 10 คน

2) ประเภทที่สองคือ นักศึกษาจะเข้ามาศึกษาต่อในหลักสูตรปกติแบบ 4 ปี

ดัง ณ ปัจจุบันนี้มีจำนวนนักศึกษาชาวลาวเดินทางเข้ามาศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งจะแยกออกเป็นในระดับต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้ คือ

- ปริญญาตรี จำนวน 5 คน

- ปริญญาโท จำนวน 29 คน

รวมจำนวนทั้งสิ้น 34 คน และตลอดจน สถาบันแห่งนี้ยังได้มีความสำคัญหรือมีจุดเด่นที่เป็นลักษณะของพื้นที่คือ มีภูมิศาสตร์ที่ตั้งของพรมแดนที่ติดต่อกับประเทศลาว จึงทำให้มีนักศึกษาชาวลาวเลือกที่จะเดินทางเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีได้อย่างง่ายดายขึ้นและมีความสะดวกสบายในเรื่องของการสัญจรไป-มา (แหล่งที่มาระบบออนไลน์. <http://www.ubru.ac.th>, 2549)

3.มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (Mahasarakham University) มีศูนย์กลางการบริหารงานตั้งอยู่ที่ ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม มีพื้นที่ประมาณ 1,300 ไร่ ที่ตั้งเดิม ซึ่งตั้งอยู่ที่ 269 ถนนนครสวรรค์ ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม บนพื้นที่ 197 ไร่ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีกำเนิดมาจากวิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อ วันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2511 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะขยายการศึกษาชั้นสูงไปสู่ภูมิภาค ต่อมาได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม เมื่อปีพุทธศักราช 2517 และได้แยกตัวเป็นมหาวิทยาลัยเอกเทศภายใต้ชื่อ "มหาวิทยาลัยมหาสารคาม" เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2537 โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงลงพระปรมาภิไธยในพระราชบัญญัติ ของมหาวิทยาลัย ซึ่งได้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่มที่ 111 ตอนที่ 54 ก นับเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งที่ 22 ของ ประเทศไทย

ความสำคัญของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ถือได้ว่าเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่มีชื่อเสียงและมีหลักสูตรสาขาวิชาเรียนต่างๆ ที่น่าสนใจและที่สำคัญเป็นอย่างมากก็คือ มหาวิทยาลัยมหาสารคามถือได้สร้างหลักสูตรทางการศึกษาที่เป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างไทยลาว ให้มีความผูกพันหรือเกี่ยวพันกันมากขึ้น และเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกของประเทศไทย คือ หลักสูตรภาษาลาวเพื่อการสื่อสาร ที่มีระดับตั้งแต่ปริญญาตรี-ปริญญาเอก โดยได้เชิญคณาจารย์

ผู้เชี่ยวชาญและมีความรู้ จากประเทศสปป.ลาว เข้ามาทำการสอนหรือเป็นอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร (แหล่งที่มาระบบออนไลน์. <http://www.msu.ac.th>, 2549)

4.มหาวิทยาลัยนครพนม (Nakhonphanom University) เป็นมหาวิทยาลัยที่เกิดขึ้นจากการหลอมรวมของสถานศึกษาในจังหวัดนครพนม ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนครพนม พ.ศ. 2548 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 122 ตอนที่ 75 ก เมื่อวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2548 จึงมีผลให้มหาวิทยาลัยนครพนมได้รับการยกฐานะเป็น “มหาวิทยาลัยนครพนม” ตั้งแต่วันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2548 ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนครพนม พ.ศ. 2548 โดยได้กำหนดให้รวมสถาบันการศึกษาในจังหวัดนครพนมเข้าด้วยกัน อันได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม มหาวิทยาลัยมหาสารคามวิทยาเขตนครพนม วิทยาลัยเทคนิคนครพนม วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีนครพนม วิทยาลัยการอาชีพธาตุพนม วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครพนม และวิทยาลัยการอาชีพนาหว้า มาจัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยนครพนม และให้มหาวิทยาลัยนครพนม เป็นนิติบุคคลและเป็นส่วนราชการตามกฎหมาย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ความสำคัญของมหาวิทยาลัยนครพนม ถือได้ว่าเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่มีพรมแดนหรือภูมิประเทศที่เชื่อมติดต่อกับประเทศลาวมากที่สุด จึงอาจทำให้นักศึกษาชาวลาว เลือกที่จะเดินทางเข้ามาศึกษาในประเทศไทยหรือมหาวิทยาลัยนครพนมได้มากขึ้นและง่ายขึ้น รวมถึงมหาวิทยาลัยนครพนมยังได้รับการก่อตั้งขึ้นใหม่ จึงทำให้ผู้ศึกษาสามารถที่จะได้รู้ถึงแผนงานหรือยุทธศาสตร์ความร่วมมือกับสปป.ลาว ที่มีแนวทางหรือทิศทางของทัศนคติใหม่ๆ และทันสมัยมากขึ้นกว่าเดิม (แหล่งที่มาระบบออนไลน์. <http://www.npu.ac.th>, 2549)

ดังนั้น ความสำคัญของการเนื้อหาในการศึกษาที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จึงทำให้เห็นถึงภาพของความหลากหลายในทัศนคติ แนวคิด มุมมองต่างๆ กว้างขวางมากขึ้น และที่สำคัญยังทำให้เกิดการกระจายตัวของประชากรในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ได้อย่างชัดเจนขึ้น และตามความเป็นจริงของการวิจัยให้ได้มากที่สุดด้วย ฉะนั้นแล้ว ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยหาความรู้ต่อข้อดีในประเด็นใหม่ๆ ที่ยังไม่มีผู้ทำการศึกษามากนักหรือยังไม่มีผู้ใดที่ทำการศึกษาในประเด็นเรื่องนี้โดยตรง ซึ่งความสำคัญดังกล่าวนี้ผู้ศึกษาก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะสามารถเพิ่มพูนผลงานทางการศึกษาหรือผลงานทางวิชาการให้มากขึ้นกว่าเดิม เพื่อจะเป็นประโยชน์แก่การศึกษาหาความรู้ และสร้างเสริมแนวคิดในด้านต่างๆ ให้กับผู้ที่สนใจ ตลอดจนยังสามารถที่จะใช้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและเป็นข้อเสนอแนะให้แก่บุคคลอื่นๆ ที่ต้องการจะศึกษาวิจัยต่อข้อดีตามประเด็นนี้ให้เกิดความก้าวหน้าและยั่งยืนต่อไปในอนาคตได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงพัฒนาการความร่วมมือในด้านวิชาการระหว่างไทย-ลาว ในช่วงปี พ.ศ. 2544-2549
2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความร่วมมือทางด้านวิชาการระหว่างไทย-ลาว จนส่งผลทำให้มีนักศึกษาชาวลาวเดินทางเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยของไทยเพิ่มมากขึ้น

1.3 ขอบเขตและวิธีการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในด้านวิชาการ กรณีศึกษาความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยในภาคอีสานของไทยกับลาว ในครั้งนี้จะใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ในลักษณะแบบการพรรณนา (Descriptive Analysis) และในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้มุ่งศึกษาความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในด้านวิชาการภายใต้กรอบในช่วงปี พ.ศ.2544-2549 โดยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยทั้งจากข้อมูลที่เป็นเอกสารและข้อมูลภาคสนาม โดยจะทำการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth Interview) ในพื้นที่กรณีศึกษา ณ มหาวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยและพื้นที่ที่เกี่ยวข้องในการศึกษา แล้วนำข้อมูลต่างๆ และผลการศึกษาที่ได้ มาวิเคราะห์และอภิปรายประเมินผลตามความสำคัญของเนื้อหาและความสำคัญตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยเรื่องนี้ให้ครอบคลุม ครบถ้วนสมบูรณ์ได้มากที่สุด

ดัง ผู้ศึกษาได้กำหนดกรอบระเบียบวิธีการวิจัยและความสำคัญของขอบเขตการศึกษา ซึ่งมีแผนการดำเนินงานหรือวิธีการศึกษา ที่จะสรุปไว้เป็นขั้นตอนตามลำดับ ได้ดังต่อไปนี้

1.3.1 ขอบเขตของปัญหาการวิจัย

- 1) ความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในด้านวิชาการ
- 2) ปัจจัยที่เป็นตัวส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในด้านวิชาการ
- 3) แนวทางในการพัฒนาความร่วมมือในด้านวิชาการ

1.3.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

- 1) แหล่งที่มาของข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งข้อมูลออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ข้อมูลจากเอกสารและข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลแบบเอกสาร ได้แก่

- เอกสาร บทความทั้งทางราชการและหน่วยงานเอกชน
- เอกสารหนังสือตำราวิชาการ
- งานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
- วารสารและจุลสาร ของสถาบัน องค์กร หน่วยงาน มูลนิธิ เป็นต้น
- เอกสารอื่นๆ เช่น หนังสือพิมพ์, เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ
- เอกสารข้อมูลจากสื่อเทคโนโลยีการสื่อสาร อาทิเช่นข้อมูลจากทางอินเทอร์เน็ต

1.2 ข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary Data)

เป็นข้อมูลแบบการสัมภาษณ์ โดยการ สัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงและแบบการสุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ตรงกับเนื้อเรื่องและวัตถุประสงค์ของการศึกษาและทฤษฎีที่นำมาเป็นกรอบในการวิจัย ผู้ให้สัมภาษณ์ประกอบไปด้วยกลุ่มตัวอย่างจากไทยและ สปป.ลาว รวมทั้งสิ้น 90 คน ทั้งนี้เพื่อที่จะสามารถเปรียบเทียบความคิดเห็นและทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างจากฝ่ายไทยและ สปป.ลาว ตามประเด็นหัวข้อความร่วมมือระหว่างไทยและลาวในด้านวิชาการได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

2) ประชากรกลุ่มตัวอย่างทางการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้จะแบ่งประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม โดยจะทำการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth Interview) คือ

กลุ่มที่ 1

1) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยของไทย ได้แก่

1.1) มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 1 คน

1.2) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จำนวน 1 คน

1.3) มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จำนวน 1 คน

1.4) มหาวิทยาลัยนครพนม จำนวน 1 คน

2) กองสุสานทูตลาวประจำประเทศไทย จำนวน 1 คน

3) กองสุลไทยประจำกรุงเวียงจันทน์ประเทศลาว จำนวน 1 คน

4) เจ้าหน้าที่สถาบันยุทธศาสตร์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับประเทศเพื่อนบ้านในอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำแม่โขง (ROC) จำนวน 1 คน

5) ผู้อำนวยการสำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ จำนวน 1 คน

6) เจ้าหน้าที่ศูนย์ข้อมูลวัฒนธรรมลาวประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
จำนวน 1 คน

7) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์ของประเทศลาว จำนวน 1 คน
การสัมภาษณ์ในกลุ่มแรกจึงมีบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 10 คน

กลุ่มที่ 2

นักศึกษาชาวลาวที่เดินทางเข้ามาศึกษาต่อในประเทศไทย ในมหาวิทยาลัยพื้นที่
กรณีศึกษา ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

- 1) นักศึกษาชาวลาวที่ได้รับทุนเดินทางเข้ามาศึกษา จำนวน 55 คน
 - 2) นักศึกษาชาวลาวที่ใช้ทุนส่วนตัวเดินทางเข้ามาศึกษา จำนวน 25 คน
- การสัมภาษณ์ในกลุ่มที่สองจึงมีบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 80 คน

3) วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างวิธีการเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ ไว้ดังต่อไปนี้

3.1 สืบหา ค้นคว้า เอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในการศึกษา ทั้งที่เป็นภาษาไทยและ
ภาษาต่างประเทศ ทั้งในส่วนของการราชการและหน่วยงานของเอกชน

3.2 การลงพื้นที่ โดยการสร้างความสัมพันธ์กับกลุ่มประชากรตัวอย่างในพื้นที่ และทำการ
สังเกตข้อมูลทางด้านกายภาพ ในบริบทพื้นที่นั้นๆ

3.3 การลงมือสัมภาษณ์จริงอย่างมีโครงสร้าง และมีระบบ โดยใช้กรอบการสัมภาษณ์ที่
สร้างขึ้นจากความสำคัญของเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อให้ครอบคลุม ชัดเจน
ตลอดจน ยังต้องนำเครื่องมือที่ทันสมัยอย่างเครื่องบันทึกเสียงเข้ามาประกอบการสัมภาษณ์ เพื่อ
ป้องกันการสูญหายของข้อมูลและนำมาทบทวนความรู้ความเข้าใจอีกครั้ง

4) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง (Structured Interview) ซึ่งผู้ศึกษาได้จัดทำขึ้นให้ครอบคลุมกับเนื้อหาวัตถุประสงค์ของการศึกษา รวมไปถึงแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์ ดังจะประกอบไปด้วย 2 ชุด ชุดละ 2 ตอน ดังนี้

1) แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1 สำหรับข้าราชการและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์ ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

ตอนที่ 2 เป็นการสัมภาษณ์ ความคิดเห็นหรือแนวความคิดเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาความร่วมมือระหว่างไทยและสปป.ลาว ในด้านวิชาการ

2) แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 2 สำหรับนักศึกษาชาวลาว

ตอนที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์ ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

ตอนที่ 2 เป็นการสัมภาษณ์ แนวคิดเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาความร่วมมือระหว่างไทยและลาว ในด้านวิชาการ

4.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา สามารถสรุปไว้เป็นลำดับ ดังต่อไปนี้

1) ศึกษาข้อมูล ทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาความร่วมมือระหว่างประเทศไทยและลาว

2) สำรวจหรือตรวจสอบพื้นที่ในการศึกษาเบื้องต้น

3) ประมวลองค์ความรู้และประสบการณ์ทั้งหมด ออกมาแล้วนำมาคิดวิเคราะห์ สร้างกรอบจัดทำแบบคำถามในการวิจัยครั้งนี้ อย่างเป็นระบบโครงสร้าง

4) นำแบบสัมภาษณ์หรือคำถามในการวิจัยที่ได้จัดทำ ไปขอคำปรึกษา แนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมต่อไป

5) ทำการทดสอบแบบสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยได้ทำการทดสอบแบบสัมภาษณ์กับ นักศึกษาชาวลาวที่ศึกษาอยู่ ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพื่อที่จะทำให้ได้คำถามที่ไม่กระทบต่อความสัมพันธ์อันดีระหว่างไทยและสปป.ลาว เมื่อต้องไปสัมภาษณ์จริง เพราะในแบบสัมภาษณ์บางประเด็นหรือบางคำถาม อาจเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและควรให้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ

5) วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ไว้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

5.1 ขอหนังสือจากประธานกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษาประจำสาขาวิชาการเมืองและการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์ในครั้งนี้ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

5.2 ผู้วิจัยลงพื้นที่ ส่งหนังสือให้กับบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ขอความร่วมมือในการกำหนดนัดหมายขอข้อมูลและเพื่อการสัมภาษณ์

5.3 ลงพื้นที่ ทำการสัมภาษณ์จริงตามวัน เวลา สถานที่ ที่นัดหมายขอข้อมูลและเพื่อการสัมภาษณ์

5.4 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย ตามเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย ในครั้งนี้ต่อไป

6) วิธีการตรวจสอบข้อมูล

การตรวจสอบข้อมูลนั้น ข้อมูลที่ได้มาจากทั้งภาคเอกสารต่างๆ และภาคสนาม ต้องมีความชัดเจน ครบถ้วนสมบูรณ์ และครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบทุกครั้งที่ได้ข้อมูลมา ตลอดจนยังมีการสำรองการจัดเก็บข้อมูลที่ได้มาด้วยการนำเครื่องบันทึกเสียงมาจัดเก็บข้อมูล เพื่อป้องกันการลบเลือนหายหรือการสูญหาย ต่อมาก็จะจำแนกแบ่งเอกสารหรือข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ออกเป็นหมวดหมู่ แล้วตรวจสอบดูว่ายังมีข้อมูลส่วนไหนที่ไม่ครบถ้วนหรือไม่ครอบคลุมในประเด็นใดบ้าง ถ้าไม่ครบถ้วนในส่วนใดผู้วิจัยก็จะได้ลงพื้นที่เก็บข้อมูลเพิ่มเติมต่อไป

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงลักษณะความเป็นมาของความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในช่วงปีพ.ศ.2544-2549
2. ทราบถึงปัจจัยที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อการสร้างความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในด้านวิชาการ
3. ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อความร่วมมือระหว่างกัน
4. ทราบถึงความต้องการและทัศนคติที่ทั้งสองประเทศมีต่อกัน
5. ทราบถึงแนวทางและข้อเสนอแนะของความร่วมมือระหว่างไทย-ลาว ในด้านวิชาการ ที่เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต

1.5 นิยามคำศัพท์

ความร่วมมือในด้านวิชาการ (Technical Cooperation) หมายถึง การสร้างรูปแบบหรือแนวทางร่วมกันที่เป็นไปในลักษณะของความสมานฉันท์ระหว่างกันและได้รับผลประโยชน์ร่วมกัน โดยลักษณะกิจกรรมความร่วมมือในด้านวิชาการ จะเป็นไปแบบเชิงการให้ความรู้ คำแนะนำ การพัฒนาความรู้ และอื่นๆที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาหาความรู้

มหาวิทยาลัย (University) หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาที่มีหลักสูตรการศึกษาของไทยที่รับนักศึกษาชาวลาวหรือมีนักศึกษาชาวลาวเข้ารับการศึกษาคือ ในช่วงปี พ.ศ. 2544 – 2549 ซึ่งประกอบด้วย 1) มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2) มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี 3) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และ 4) มหาวิทยาลัยนครพนม

การพึ่งพาอาศัยกัน (Interdependence) หมายถึง การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (Mutual Dependence) โดยมีสาเหตุมาจากความจำเป็นของสถานการณ์ทั้งภายในและภายนอกของประเทศ ทำให้แต่ละประเทศต้องแสวงหาและแลกเปลี่ยนความช่วยเหลือหรือพึ่งพากันอาทิเช่น ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง และด้านสังคมวัฒนธรรม เทคโนโลยี วิชาการและอื่นๆ

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development) หมายถึง การทำให้มนุษย์มีความเจริญ มีขีดความสามารถ มีศักยภาพมากขึ้นจนกลายเป็นทรัพยากรที่มีค่าในสังคมและในประเทศ หรือการสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่มีลักษณะต่อเนื่องไปตลอดชีวิตของคน ซึ่งจะเกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน และคำนึงถึงความสามารถในการนำความรู้ที่ได้รับนำไปปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

1.6 รูปแผนพื้นที่ในการศึกษา

คือ สถาบันระดับอุดมศึกษาที่ตั้งในภาคอีสานได้แก่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีและมหาวิทยาลัยนครพนม

(แหล่งที่มาแบบออนไลน์. [http:// www.mfa.go.th](http://www.mfa.go.th), 2548)